

A tartalomból:

Reformáció és ünnep	2
A Reformáció 500 fehérvári programjai	5
Fabiny Tamás prédikációja	6
Bencze András Pro Civitate kitüntetése	8
Teremtés hete	9
Az orgonáról	9
„Csurgói szeglet”	10
Kirándulás	11
Konfirmáció	11
Ökumenikus kórus	12
Elmaradt hittanórák, reformáció	12
Ünnepi alkalmak	13

Tarts meg, Urunk, szent igédben!
Végy erőt ellenséginken,
Kis szent Fiadat támadják,
Hogy trónodról letaszítsák!

EÉ 255,1

GYÜLEKEZETI HÍRMONDÓ

2017. III. szám

Szeptember igemottója:

„És íme, vannak utolsók, akik első lesznek, és vannak első, akik utolsók lesznek.” (Lk 13,30)

nemecsek ernő

Itt van a szőke, törékeny, gyöngy, jelentéktelen kisfiú, akit mindenki levegőnek nézett, és aki „nem osztott és nem szorozott, mint az egyes a matekban.”

Aki a galeriban egyedüli közlegény – Hektor kutyus mellett – a sok tiszt és kapitány között, és aki örömet lelte abban, ha másoknak engedelmeskedett. Akinek a gittet kellett rágnia, hogy meg ne keményedjen, és ki háromszor fürdött meg a Fűvészkert tavának hideg vizében: egyszer véletlenül, egyszer becsületből, egyszer meg kényszerűségből.

Akitől el lehetett venni a játékát, akit igazságtalanul gyáva árulónak lehetett bélyegezni, és ezért csupa kisbetűvel írni a nevét a jegyzőkönyvbe, így: *nemecsek ernő áruló*.

Ő az utolsó.

S ő az is, aki mindezek közepette, félelmet nem ismerve kiáll a vörösingesekkel szemben. Aki az áruló Geréb védelmére kel. Aki a halálos ágyából is kikászálódik, hogy elsöködjön az „édes grundra”, és együtt harcoljon barátaival, hogy aztán láztól legyengült testének utolsó erejét megfeszítve földre terítse a rettegő Áts Ferit, s ezzel kivívja a csapata győzelmét.

És íme, most barátai – belátva súlyos igazságtalanságukat – most ott állnak a betegszobában, haldokló kis barátjuk előtt, és tisztelegnek neki. Felolvassák a jegyzőkönyvet, pontosabban díszokíratot, amelyre piros tintával, csupa nagybetűvel vezették rá: NEMECSEK ERNŐ. Aki immáron nem közlegény, hanem kapitány. Deklaráltan hős. Akkor is, ha NEMECSEK ERNŐ kapitány mindezt már nem hallja, mert „ő most már talán olyan dolgokat látott, amiket földi szemmel nem is lehetett látni.”

Így lesz az utolsóból első. Mert nincs nagyobb szeretet annál, mint amikor valaki életét adja a grundért és a barátaikért.

És itt van Jézus Krisztus, aki nem moshatta le magáról a gyanút, miszerint zabigyerék. Aki mélyre hajolva megmosta a tanítványai lábát. Akit a barátai is elárultak, megtagadtak és magára hagytak – pedig ő azért jött, hogy életét adja értük. Akit igaztalan vádakkal lehetett halálra ítélni. Akiról le lehetett szaggatni a ruháját, akit meg lehetett korbácsolni, kiszolgáltatottságában is otromba tréfák céltáblájává tenni, akinek kezeibe és lábaiba szegeket lehetett verni, és szégyenfára függeszteni. Akit haláltusájában is lehetett gúnyolni – miközben ő ellenségeiért imádkozott – s akit még gyászos pihenőhelyén is kövel zártak el az élet elől.

És íme, ezt az utolsó, ezt az Utolsó, a hatalmas Isten feltámasztotta, előhozta a sírból, magához emelte, jobbára ültette, hatalommal és dicsőséggel koronázta meg, hogy nevére minden térd meghajoljon, és minden nyelv vallja, hogy ő Úr, aki egykor eljön ítélni élőket és holtakat.

Így lesz utolsóból első. Az Elsőből Utolsó.

És sokan vannak, akik boldogan és könnyezve, vágyakozva és szégyenkezve olvassák a kis közlegény történetét, és még inkább ugyanígy Jézus történetét. Akik arra sem méltók, hogy a keresztyénnek, vagy evangélikusnak nevezzék őket, hiszen tetteket lemérve naponta és sok helyen soroltatnak a közlegény mögé, és akik vétkeikkel naponta verik a szeget Jézus kezeibe. Azok tehát, akik arra sem méltók, hogy nevüket csupa kisbetűvel írják le a jegyzőkönyvbe, azok egykor megrendülve olvassák, hogy az Élet könyvébe bele van írva az ő nevük is, Jézus vérebe mártott tollal, csupa nagybetűvel írva. Azok saját bőrükön érzik, milyen Jézusért irgalmat találni, felemeltetni, befogadtatni.

Így leszünk utolsókból első.

Bőjtös Attila

Reformáció és ünnep

(Nyáresti áhítat sorozat)

A reformáció ötszázadik évfordulójára történő felkészülés már a 2010-es évben elkezdődött.

A 2010. és 2017. közötti éveket egy-egy témának szentelve („tematikus évek”) készültünk az ünnepre.

Emlékeztetőül álljon itt, csak felsorolásszerűen, ennek a nyolc évnek, évenkénti súlyponti témája:

2010 – Reformáció és nyilvánosság, **2011** – Reformáció és szabadság, **2012** – Reformáció és a nők, **2013** – Reformáció és tolerancia, **2014** – Reformáció és kultúra, **2015** – Reformáció és oktatás, **2016** – Reformáció és nemzet, **2017** – **Reformáció és ünnep**

Ebben az évben elérkeztünk a kerek ötszázadik évfordulóhoz, mely a tematika szerint is az **ünneplés éve**. Változatos, gazdag programmal ünnepelünk, úgy országos szinten, városi szinten – példaértékű ennek a katolikus püspöki székhelyű városnak a hozzáállása, a reformáció évfordulójának ünnepléséhez – és gyülekezeti szinten is. Gyülekezeti szintű ünneplésünk kiemelkedő eseménye az a kilenc alkalomból álló „nyáresti áhítat” sorozat, mely szintén a **Reformáció és ünnep 2017** címet viselte.

Hálát adhatok Istennek, hogy mind a kilenc alkalmon részt tudtam venni, és most röviden meg tudom osztani másokkal is gondolataimat. Bár a kilenc alkalom tartalmas mondani-valóját nehéz röviden, egy írásban összefoglalni.

A sorozat összes alkalmán Lukács evangéliumából vett, ünnepről szóló igeszakasz szolgált az igehirdetés alapjául. Az alkalmakat sorra véve, pár, engem legjobban megérintő gondolatot szeretnék továbbadni Bencze András lelkész és Fehér Károly ny. esperes igehirdetéséből.

Az áhítaton elhangzottak a cím mellett megadott igehely szerinti igeszakaszok is. (Ezek terjedelmük miatt ide nem kerültek beírásra.) Ezért, szükségesnek tartom a vonatkozó igeszakasz elolvasását is, az egyes alkalmakról szóló írás olvasása előtt. Az ige és a prédikációkból vett gondolatok együtt tehetik teljessé, érthetővé az alkalmak üzenetét.

Az írás terjedelme miatt javaslom, hogy egyszerre csak egy-egy témát olvassunk, a hozzá tartozó igével együtt.

Az Ünnep a földre jön (Lk 2:8 - 14; Jézus születése)

Ez isten ünnepe. Az *Ő fia – Jézus Krisztus – született a földre*. És Isten pompázatos ünnepet készített. Ragyogott a menny, angyalok énekeltek – kell-e ennél nagyobb pompa ahhoz, hogy ünnep legyen? Ez Isten ünnepe. Ő készítette, az Ő öröme árad ki a földre.

A Reformáció is Isten ünnepe. Evangélikusként hadd valljuk egyértelműen: nem mi készítettük, nem Luther szervezte meg, és hősieken kívívta a reformációt. Ez Isten ünnepe. Különbben már régen elfakult volna, különben már nem volna mit ünnepelnünk. Isten ünnepe ez – amelybe belevonta az embert is. Az ünnep találkozás. Isten sem magában ünnepel. Lukács a pásztorok meghívásáról szól. A pásztorok egyszerű emberek. Akiket senki sem hívott volna meg saját ünnepére. Isten mégis őket szólítja meg. Azokat, akik nem tudják viszonzni az ünnepre hívást. Amikor az ember próbál ünnepet csíholni magának, néhány órára talán sikerül.

Amikor Isten készít ünnepet, hív meg az Ő örömébe, akkor örök örömmel ajándékoz meg. Isten ünnepet készített. Meghívott az Ő ünnepére. Karácsonyra, Húsvétra, Reformációra – meghívott országa örömére. Ahogy a pásztorok felkeltek; ahogyan Luther elküldte téziseit Albert mainzi érseknek, úgy indulunk mi is, hogy Istennel, az angyalseregekkel együtt ünnepeljünk.

Bűnbánattal ünnepelni (Lk 7:36 - 50; A bűnös nő megke-ni Jézus lábát)

Jézus leült Simon farizeussal egy asztalhoz. Ez Simon farizeus ünnepe. Azt mondjuk Jézusról, hogy Ő bűnösök barátja. Kiemeljük, hogy szegényekkel, megvetettekkel gyakran vállalt közösséget. Jézus leült Simon farizeussal egy asztalhoz. S tudom, hogy Jézus nem személyválogató. Ha üdvösséget hozott a pásztoroknak, ha üdvösséget hozott Zákusnak, akkor üdvösséget hozott Simon farizeusnak is. Jó hír ez nekünk. Jézus leül velünk egy asztalhoz. Jézus belép hozzánk is. Akkor is, amikor vasárnapi ebédünk asztalához hívjuk: *Jövel, Jézus, légy vendégünk!* Simon farizeus ünnepén volt terített asztal, volt díszvendég – Jézus –, még bizonyos nagylelkűség, nagyvonalúság is tetten érhető, hiszen megjelenhetett ez a bűnös asszony, és nem tették ki a szűrét. Simon farizeus ünnepének felszínességét mutatja, hogy vendégének elfelejtette a neki járó tiszteletet megadni. Vagy nem tartotta sokra vendégét, s ezzel jelezte, hogy a házigazda külön a vendégénél. Vagy egyszerűen elfeledkezett azokról az illemszabályokról, amelyekre később Jézus emlékeztette. Az jól látszik, hogy ilyen felszínesen, ennyire saját magunk körül forogva nem lehet ünnepelni. Igazi ünnepe az asszonynak lett. Jézus készítette neki. Egyetlen mondatával teremtett ünnepet: *Megbocsáttattak bűneid!*

Meghívottak vagyunk - Jézus ünnepet készít (Lk 9:12 - 17; Ötezer ember megvendégelése)

Az ötezer ember megvendégelése nem egyedülálló csoda. Úgy tűnik, többet akar annál elmondani, hogy a testet táplálja az Úr.

Amikor a nagy ünnepre, az örök életre készülünk, akkor azzal nem tagadjuk ezt a jelenvaló világot. Nem akarunk ettől elszakadni, nem nevezzük ezt a világot Istentől idegennek. Vagy ha idegen is, csak azért, mert a világ fordult el Istentől, s nem Isten a világtól. Az Úr táplálja a testet. Szabad ezért nekünk is testi mivoltunk jóvoltáért és öröméért könyörögnünk. És hálásan örvendezünk, ha testünket jól tartja az Úr! A tanítványok is gondoskodni akarnak a testről. Ők emlékeztetik Jézust arra, hogy már el kellene bocsátania a sokaságot. A tanítványok nyomában – vagy tőlük függetlenül – némelyek úgy gondolkodnak, hogy más a világ és más a hit. Más a földi gondoskodás és más a lelki, mennyei gondoskodás. Jézus azt mondja: nem lehet ezt a kettőt elválasztani egymástól. Ismert a mondás, hogy ami finom és kellemes, az vagy egészségtelen vagy bűn. Jézus pont azt mondja, hogy ami ünnep a testnek, az a léleknek is ünnep, ami ünnep a földön, az a mennyben is ünnep – ha

valóban az. Mert amikor Jézus kenyeret adott népének, akkor összekötötte a mennyet és a földet. Ebben a történetben a tanítványok a közvetítők – **Ti adjatok nekik enni!** – és Jézus az, aki ad. Jézus az Úr! Jézus az Isten!

A Reformációban az egyház ezt az eseményt élte át újra, amikor a Szentírás, az istentisztelet anyanyelven szólalt meg. Nem kulturális élmény volt az csupán, hanem a jelenvaló Isten, a hozzánk közeljövő Úr ünnepének élménye. Hogy méltat bennünket arra, hogy nyelvünkön megszólaljon, hogy ünnepét számunkra érthetővé tegye. Ezért – többek között – ezért ünnep a Reformáció. És ezért nem emlékezés, hanem ünnep, amelyben az Úr, Krisztus cselekszik. Ad, hogy megosszuk. Ad, hogy jelenlétét mindenki megtapasztalja.

Belátni a mennybe - az ünnep erőt ad (Lk 9:28 - 36; Jézus megdicsőülése)

Jézus nem tanítványi kíváncsiságot elégít ki, amikor három tanítványa előtt résnyire ajtót nyit. Mennyet mutat, igazából saját magát. Ahol Krisztus, ott a menny. Amilyen Krisztus, olyan a menny.

Igaz, hogy Jézus Mózes és Illés társaságában mutatja magát. De csak Krisztus ragyog. Tüzes fényben ragyogó.

De közben a keresztről beszélgetnek. Ott semmi sem ragyog. Sem az arc, sem a ruha. Az arc a fájdalom férfiáé, a ruha meg nincs is rajta, meztelen. Jézus beszél a keresztről. Csak neki van joga a keresztről beszélni. Ő vette fel, ő hordozta. A kereszt felől érdekes Mózes is, Illés is, a törvény is, a próféták is.

A kereszti Krisztusa ragyog. „Péntek nélkül nincs vasárnap.” A keresztfai titka tündököl. Egészen addig, amíg a zárt ajtón át nem látomásban, hanem a Feltámadott kézzel is érinthető valóságban rájuk ragyog Krisztus világossága. Meg hogy tanúi is lehessenek: látták a kereszten, és látták dicsőségben. Tanúi és vértanúi, részesei Krisztus halálának és életének.

Valamennyiünk hite azért lobbant fel, mert voltak, akik látták, hittek és tanúskodtak. Értünk is láttak, hogy higgyünk benne itt, és lássunk „ott”. Az ünnep még csak elkezdődött.

Együtt örülni (Lk 15:15 - 32; A tékozló fiú)

Az lesz az ünnep, ha a magam ura leszek. Így szoktuk mondani. A példázat szerint az egyik fiú tesz is arról, hogy a maga ura legyen. A másik is bevallja, hogy Ő is vágyódott volna erre. Ténylegesen nem volt mersze hozzá, de nagyon kívánta. Az egyik messze tékozott, a másik otthon. Valójában együtt tékoztak, amikor kiszakították, vagy ki szerették volna szakítani magukat a közös örömből, hogy otthon lehetnek. Privatizált ünnepet keresünk, olyat és ott, amit magunk határozunk meg. Aztán kiderül, hogy nem lehet egyedül örülni, jól lenni, ünnepelni. Társak kellenek, míg ki nem derül, hogy sokszor azok is a maguk ünnepéhez keresnek körítést.

Az egyházban is kísért, a „majd magam”. Pedig a Krisztushithez, az üdvösséghez, a keresztyén emberséghez nincsen bennünk a létra. Mit tegyek az üdvösségért? Unalmas, régi mód, ami nálunk van. Nem jobb a maga módján választott hit? Jobb lenne valami izgalmasabb, izlésemnek, tempera-

mentumomnak megfelelőbb. Szinte észrevétlenül is elmehetünk hazulról, anélkül, hogy becsaptuk volna magunk mögött az ajtót.

Ez történt az első gyülekezetben, amikor nem várták meg az ünnepre egymást. Pál nem engedi, hogy a nyelveken szólás egyesek öröme maradjon tolmács híján. Jézus nem engedett a Zebedus-fiak édesanyjának, aki két fia számára szerette volna privatizálni a Krisztus-hívők közös ünnepét. Pétert is rendre utasította, amikor egyedül kívánta birtokolni a titkot János sorsa felől.

A határtalan ünnep (Lk 19:1 - 10; Zákeus)

Az ünnep Isten ünnepe – ezért ahogyan szerzője, teremtője örökkévaló és határtalan, **az ünnep is határtalan.**

A vámszedők bűnös emberek. A vámszedők a fehérgalléros bűnözők. Különösen Zákeus, ez a fővámszedő megszedte magát, élvezte a gazdagságát. Nem valami szegény ördög, hanem izzig-vérig bűnös. Nem is engedik közel Jézushoz.

Kis termetű lévén nem láthatta őt. De történetünk valódi ünnep. Határtalan ünnep – mert még ő is, az elvetemült bűnös is meghívást kapott az Atya háza népébe. Az evangélium nemcsak igaz keresztyéneket szólít meg, az örömhír nemcsak a kegyes népnek hirdették, hanem a minden hájjal megkent, a vétkeiket a törvényesség látszata mögé rejtő, fehérgalléros bűnözőknek is szól az evangélium. „Zákeus, gyere le! Ma a te házában kell megszállnom!”

Amikor Jézus megszólít – így képzelem Zákeus esetében –, az kínos. Ő elrejtőzött – Jézus pedig leleplezte. Luther nem csak a magánelőadásain, nemcsak négy szemközt a mainzi érsekkel mondta el a korabeli egyház tévedéseit. S nagyon kínos volt, hogy a nyomda útján mindenki előtt lelepleződött a búcsúcédulák tarthatatlansága, visszassága. Az ünnep határtalan – de kínos következményei vannak. Az evangélium, Jézus keresztyén, megítél bennünket. Mert ha értem meghalt, akkor a vétkességem halálos véték. Akkor állapodom halálos állapot. Az ünnep abban a tekintetben is határtalan, hogy még a szégyen is eltörlődik mellette. S nem arra emlékezik többé, hanem az öröme, hogy Jézus betér hozzám. Amikor eltűnik a szorongás – mert az az öröm tölti el, hogy Jézussal egy asztalhoz ülhet. Eltűnik a félelem, mert Jézus közösségébe kerül. Határtalan ünnep – nincs semmi, sem kínos helyzet, sem szégyen, sem aggodalom, sem félelem, ami megtöri az ünnepet, amikor Jézus betér hozzánk.

Akihez Jézus betér, aki Jézus határtalan ünnepének részese, az megváltozik. Itt azonban ennél többről van szó. Arról ugyanis, hogy Zákeus éppen azt adja oda, amiért eddig fáradozott, amitől eddig rangját remélte, ami biztosította helyét és jövőjét. Jézus így felel neki: „mert ő is Ábrahám fia”. Ő is olyan lett, mint Ábrahám: mindent otthagya egyedül Jézusra épít. Nem saját maga teremti meg biztonságát, nem saját maga tervezi és alakítja jövőjét, hanem teljesen az Úrra bízta magát. Ettől vagyunk evangélikusok, így tanultuk konfirmáción: az evangéliumból élünk. Csak az evangéliumból. Micsoda kiszolgáltatottság – mondja valaki. **Határtalan ünnep – valljuk mi.**

Az ünnep-Jézus ajándéka, teljes önátadása (Lk 22:14-20; Az utolsó vacsora)

Az ünnep Jézus ajándéka. Ő terített asztalt – igaz, a tanítvá-

nyai közül kettőt előre küldött, hogy elkészítsék a vacsorát, mégis az ünnep Jézus ajándéka. Ő adta azt népének.

S így ünnepeljük a reformációt is: akkor áll helyre minden. Most is örvendezünk annak, hogy Isten visszaalakít, helyreigazít – akár személyes életünkről, akár egyházunkról legyen szó. Örvendezünk annak, hogy a Lélek erejével az ige által Isten ma is helyreigazít, reformál. Amikor Luther a 3. parancsolatot, a *Szenteld meg az ünnepnapot!* magyarázza a Nagykátában, ilyeneket ír: *Az ünnepnap megszentelése azt jelenti, hogy azt szentnek tartom!* "Tőled lesz ez tehát szent vagy szentségtelen. Hogyan történik mármost ez a megszentelés? Nem úgy, hogy a kuckóban ülünk, és nem végzünk semmi durva munkát, vagy koszorút teszünk fejünkre, és felöltjük legjobb ruhánkat, hanem úgy, hogy Isten igéjével foglalkozunk, és abban gyakoroljuk magunkat."

... Mert munkaszünetet tartani és tétlenkedni a nem keresztyének is tudnak."

Az ünnep Jézus ajándéka. Az evangélium nem írja le az egész páskaünnepet. Csak azokat a mozzanatokat, amelyekben Jézus eltér a megszokott rendtől. Amikor megtörte a kenyeret – és saját testének mondta azt. Amikor kezébe vette a kelyhet – és saját vérenek mondta a szőlőtő termését. Ez a két mondat teszi a kenyeret és bort úrvacsorává. Hogy a kenyérben és borban Jézus Krisztus testét és vérének vesszük üdvösségünkre. A kenyér megtörése – mint ahogy Krisztus teste töretett meg a kereszten. A kehely kitöltése – ahogyan Jézus vére ontatott a kereszten. Mert nemcsak szó hangzott, hanem valóságosan adta testét és vérének. Ez a teljes önátadás, ezzel készít ünnepet számunkra Jézus. A szabadulás ünnepét.

Az ünnep találkozás a feltámadottal - visszaállítja a hitet - Reformáció (Lk 24:13 - 35; Az emmausi tanítványok) Most érkezünk el a Reformációhoz – bár eddig is lehetett érzékelni a kapcsolatot a reformáció és az ünnep között.

Ezzel a történettel érkezünk el a Reformációhoz, és ki kell fejezni, hogy az az út, amelyet az emmausi tanítványok végigjártak, nem megkerülhető.

Amit az emmausiak végigjártak, a csalódás útja. Így vagyunk mi is a „jó Isten” gondolatával, amelyet gyerekkorunkban megtanultunk. Mikor láttuk, vagy akár bőrünkön tapasztaltuk, hogy a jó Isten engedi a rosszat, érvényesülni hagyja a gonoszt, mi is végigjártuk a csalódás útját. Amikor hiába vártunk csodát, amikor imáinkról úgy éreztük, hogy azok füstbe szállnak, amikor a keresztyén közösségekről kiderült, mennyire emberiek – vagy még rosszabbak a hitetleneknél, amikor egy-egy példaképünkről lemállott az oly szépre festett látszat – végigjártuk mi is a csalódás útját. Valami egészen különleges módon köti össze az ígét – a beszédet – és a szentséget – a cselekvést. Hiszen a beszéd, az ige – ahogyan Jézus elmagyarázta a titkot a tanítványoknak – nem ért még célba. A szentség, a kenyér megtörése állította helyre bennük a hitet. Nem is reformáció volt ez, hanem restauráció. Mert nem igazítani kellett, hanem a romba dőlten újraépíteni. Ki gondolná, hogy egy mozzanat több a beszédnél?! Ki gondolná, hogy az úrvacsora több volna az ígétnél?! Ki gondolná, hogy a találkozás ünnepe többet érne az értéket teremtő cselekvésnél?! Ki gondolná, hogy a nap megszentelése több volna a hét munkálkodásá-

nál?! De mindkettőt felhasználja az Úr, hogy a szükségسرű, elkerülhetetlen csalódásaink útjáról visszatérítsen az élő hitre és bizalomra.

A hit helyreállítása, a Reformáció, ad igazi közösséget. Jézus közel van – itt van igéjében és szentségében – és ezért nincs olyan emberi teher, a hatalom és a hagyomány terhe, ami egyensúlyából kibillentené a közösséget. Mert a jeruzsálemiek is elmondták tapasztalatukat és az emmausiak is. S ha más is a történetük, más az adottságuk és küldetésük, de ugyanazzal a Jézussal találkoztak, aki él, legyőzte a halált, és legyőzte az ő hitetlenségüket is. Így vált közös ünnep a találkozás, amelyet külön éltek meg. Ez a Reformáció reménysége, hogy külön megélt találkozásunk után végre közösen ünnepelhetünk. Még ha közben ötszáz év el is telt.

Az ünnep elkötelez - ti vagytok a tanúk (Lk 24:36 – 49; Jézus megjelenik a tanítványoknak)

Az ünnep elkötelez. Az ünnep tehát nem pihenés – hanem feltöltődés azzal, amivel az Úr útnak indít.

Az ünnep nem kikapcsolódás – inkább bekapcsolódás abba a hatalmas tervbe, amelyet Isten álmodott, és amelynek részesévé tett minket Jézus által.

Az emmausi tanítványok szeme az úrvacsora, az utolsó vacsora felidézésekor nyílt meg. Előtte szólt a próféták és az íráskok alapján nekik, de kevés volt a szó, kellett a tett. Most pedig megjelent közöttük, evett előttük – és kevés a tett, szükséges a szó. Az ige és a szentség elválaszthatatlan. Nemcsak egymástól, hanem a Lélektől is elválaszthatatlan. Mert nem a beszéd és nem a tett, hanem maga az Úr nyitja meg a szívet, a szemet és az értelmet. Nem megszokásból hajtunk fejet, amikor belépünk a templomba, amikor istentiszteletre készülünk. Hanem az ősi tapasztalat készít arra, hogy könyörögjünk, mert csak az Úr maga tudja megnyitni értelmünket. Az a főhajtás, csendes ima nem arra szolgál, hogy ráhangolódjunk az istentiszteletre, hogy kiszakadjunk a világból, a hétköznapi forgatagából, hanem az könyörgés, hogy valóban találkozzunk azzal, aki meghívott, hogy fölismérjük jelenlétét, hogy jelenlétében felfedezzük az ünnepet. Igazi ünnep ez. A találkozás ünnepe. S mint minden ünnep, ez is elkötelez. Mert tanúi vagyunk annak, akivel találkozunk. Jézus tanúi vagyunk. Nem felszólítás – hogy legyünk azzá. Nem lehetőség, hogy azok lehetünk. Ez tény. Ha találkoztunk Jézussal, aki meghalt és feltámadott, akkor tanúk vagyunk. Az ünnep kötelez.

A nyáresti áhítatok kilenc alkalma komoly lelki feltöltődést jelentett az azokon résztvevőknek. A reformáció ünnepi évének (2017 – Reformáció és ünnep) igék- és igehirdetések hallgatásával történő „ünneplése”, számomra is teljesebbé tette ezt az igazán színvonalas programokban bővelkedő évet.

Összeállította (Becze András és Fehér Károly igehirdetései alapján): **Prépost Károly**

A Székesfehérvári Evangélikus Gyülekezet által szervezett kiemelt programok a Reformáció 500 keretében

Ebben az írásban három olyan eseményről számolok be, melyeknek a megszervezésében, megvalósításában a Székesfehérvári Evangélikus Gyülekezet meghatározó szerepet vállalt. **2017. június 1-jén** volt a Vörösmarty Színház aulájában egy **teológiai párbeszéd** („disputa”), három teológus részvételével. A beszélgetés a „Miben áll a kereszténység ereje?” címet kapta.

Az evangélikus egyház által szervezett és Székesfehérvár Önkormányzata támogatta eseményen ökumenikus jelleggel a történelmi egyházak képviselői, így katolikus, református és evangélikus teológusok vettek részt.

A párbeszéd résztvevői **Nagypál Szabolcs** római katolikus teológus, **Kodácsy Tamás** református teológus és **Béres Tamás** evangélikus teológus.

Az est házigazdája, moderátora **Bencze András** evangélikus lelkész volt. A rendezvényt megtisztelte és köszöntötte **dr. Cser-Palkovics András**, Székesfehérvár polgármestere is.

A békés hangvételű, de több mint egy órás „vitából” most csak arra van lehetőség, hogy egy-egy meghatározó gondolatot idézzek.

Nagypál Szabolcs szerint „a megosztottság olyan filozófiai iskolákon is alapszik, amelyek ma már egyáltalán nem tartoznak a fő sodrásvonalba. Ráadásul nincs evangélikus, református és katolikus Örömhír, csak Örömhír van”

Kodácsy Tamás: „... észre kellene venni, hogy a különbözőségek értéket jelentenek. A teológusok ugyan vitatkoznak, de helyi szinteken a közösségek összefognak, hiszen vannak olyan problémák, amelyek összefogás nélkül nem kezelhetők, ilyen például a természet vagy a teremtésvédelem nagyon is aktuális kérdésköre.”

Béres Tamás: „A Szentírás valóban pontos leírást ad és van egy bizonyos morális igény is az egység visszaállítására. Ezt a folyamatot azonban nem lehet olcsón megúszni, mivel több évszázados megosztottságot kellene felszámolni.”

Az eseményen részt vett Róth Péter alpolgármester, Somogyi László református és Révész Lajos baptista lelkész is.

2017. június 10-én Szombaton este, **zenés fáklyás felvonulás** indult az evangélikus templom melletti Jávor Ottó térről a Kálvin térre. Az evangélikus templom mellett összegyűlt, mintegy háromszáz résztvevő elénekelt az „Erős vár a mi Istenünk” evangélikus himnuszot, ezután következett Révész Lajos baptista lelkész köszöntője. A Lajoskomáromi „Agapé” Rézfúvós Együttes műsorát hallgatva vártunk a sötétedésre.

A „Krisztusgyertyáról” meggyújtott fáklyákkal indult a város forgalmas sétáló utcáján át az evangélikus, baptista valamint református gyülekezet tagjaiból álló hosszú tömeg a református templomhoz. Útközben a „Agapé” és az Enyingi Tinódis Fúvósok közreműködésével protestáns énekeket énekeltünk. Önkéntes szolgálók, pogácsát és igés lapot osztottak az utcán közlekedőknek, vagy a vendéglátóhelyeken kint ülő vendégeknek. Többen közülük érdeklődő kérdéseket tettek fel és elismeréssel szóltak a rendezvényről. A Kálvin térre érkezést követően a Széchenyi utcai református templomban ünnepi műsor vette kezdetét, ahol elsőként Deák Péter, a Keresztény Fiatalok Klubja nevében köszöntötte az egybegyűlteket, majd a programházigazda, Bakonyi István és nagytiszteletű Somogyi László lelképásztor szólt a nagyszámban megjelent testvé-

rekhez. Az ünnepi műsorban az Enyingi Tinódis Fúvósok hangszerei csendültek fel, néhol közös énekléssel. Itt a „Tebenned bízunk eleitől fogva” református himnusz zárta a jól sikerült, lélekemelő rendezvényt.

2017. augusztus 14-én volt, az evangélikus templom mellett, a „**Nyitott Könyv**” a **reformációról** felállítás, és ünnepélyes „átadása” a város lakóinak. Bencze András evangélikus lelkész a reformáció egyik meghatározó igéjével: „*Nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívő üdvösségére*”. (Rm 1:16) köszöntötte a jelenlévőket.

Az „Erős vár a mi Istenünk” eléneklése után, **dr. Cser-Palkovics András** köszöntő beszéde következett.

Köszöntőjét a hétfői nap különböző eseményeinek a felidézésével kezdte: a Ciszterci templom és a gimnázium felújításának a bejelentése után az evangélikus templom előtt nyílik rendhagyó kiállítás, majd este fogadalmi szentmise kezdődik a Szent István-székesegyházban. A polgármester a közösségi tudatra, a keresztényeket egymással összekötő közös dolgokra hívta fel a figyelmet. „*Ez nem kell, hogy azt jelentse, nem láthatunk másként bizonyos dolgokat – ez lehetséges, és nem baj, ha alapvetően mégiscsak az a felismerés, hogy a közös értékeink olyanok, amelyekre érdemes közösen büszkének lennünk, érdemes azokat ápolnunk és érdemes azokat megtartanunk a jövő nemzedékeinek a számára.*” – fogalmazott Székesfehérvár polgármestere, aki az emlékév eseményeivel kapcsolatban azt emelte ki, hogy ezeken keresztül az emberek megszólítják egymást és közösségként is gyarapodnak, ami a város fejlődését szolgálja.

Evangélikus gyülekezetünk számára egy nagyon fontos bejelentést is tett: A város szeretné kifejezni a protestáns közösségek iránti megbecsülését, ezért az evangélikus gyülekezet javaslatára befejezik az orgona építését. Az orgona – ami a templom, a hitélet, a lelkiesség és a város kulturális életének a hozzátartozója – szolgálja majd a gyülekezeten keresztül a város egész közösségét.

Ezt követően **Bencze András** beszélt a „nagykönyv” nehéz lapjairól és a következő gondolatokkal adta át az érdeklődő jelenlévőknek: „*A történelem részei vagyunk mi magunk is. Hogy a mi lapjaink súlyosak-e vagy könnyen átlapozhatók? A hitünk láthatóvá válik-e ebben a városban, formálja-e városunk képét – gazdagítva azt – vagy éppen beleolvadunk színtelenül a főutca forgatagába? Hadd adjam át ezt az Evangélikus Képeskönyvet, hogy minél többen nézzék, s tanulják belőle a reformációt: Nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívő üdvösségére!*”

A könyv egy hónapon keresztül (**2017. szeptember 14-ig**) lesz látható, lapozható a Jávor Ottó téren, az evangélikus templom előtt. Az ünnepélyes megnyitót követően a **Korál-sziget együttes** adott koncertet, akiknek Bencze András megköszönte, hogy közénk jöttek, és nem szégyellik közöttünk az evangéliumot – énekkel és zenével továbbadni.

A „Nyitott Könyv” (Óriáskönyv) ünnepélyes átadásáról televíziós felvétel is készült.

Az összeállítást készítette: **Prépost Károly**

Megigazulásunk hit által, kegyelemből történhet csak

Fabiny Tamás prédikációja

Az igehirdetés a wittenbergi vártemplomban 2017. augusztus 27-én, a magyar egyházi napok keretében hangzott el.

„Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondta: Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Istenem, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Istenem, légy irgalmas nekem, bűnösnek! Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.” (Lk 18,9–14)

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól Jézus Krisztustól! Ámen.

A megigazulás a lutheri teológia központi témája. Hol, ha nem itt, a wittenbergi vártemplomban keressük ennek a kérdésnek a mai aktualitását?

Amit a páli és a lutheri teológia elvontnak tűnő tantételben fogalmaz meg, azt Jézus egy példázatban mondja el. Itt egy olyan helyzetet ábrázol, amiben mi is vagyunk: két ember imádkozik a templomban.

Az egyikük egy farizeus. Ő megáll, és magában imádkozik. Jézus tömör példázatában minden szó hangsúlyos. A görög szöveg szerint ő *sztatheisz*, vagyis megállva imádkozik. Talán úgy is mondhatjuk: beáll. Mint amikor valaki szónoki tartást vesz fel. Felveszi az imádság pózát. Szerepet játszik, mint nagyvárosokban az élő szobrok, amelyek/akik turisták látványosságául szolgálnak. És persze egy határoss fotóért némi pénzt is elvárnak. A farizeus behelyezkedik, felveszi a pózt, és imádkozni kezd. Aztán várja, hogy exponáljon egy mennyei fényképezőgép, és csörrenjen a pénz a lába előtt. Úgy érzi, megdolgozott érte.

Jézus ezt mondja farizeusról: ő „magában imádkozik”. Ezt érthetjük úgy, hogy csendben mozog az ajka. De a „magában” ennél sokkal többet jelent. A farizeus nem párbeszédet folytat Istennel, hanem monológot mond. Szépen felmondja a leckét: „Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből”. Nem is csak a leckét mondja fel, hanem kifejezetten stréber, túlbuzgó. A mózesi törvények ugyanis csak heti egy böjtöt írnak elő, de ő 100%-kal túlteljesíti a normát: kétszer is böjtöl egy héten. Aztán azzal dicsekszik, hogy mindenből tizedet ad, jöllehet ugyancsak a mózesi törvények szerint a gabona, a must és az olaj vásárlásakor nem volna kötelező a tized. A legcifrabb azonban az, hogy hálát ad azért, hogy ő nem olyan, mint a többi ember, mint általában a bűnösök. És itt hátrasandít az ugyancsak ott imádkozó vámszedőre. Áldott légy, Uram, hogy én nem vagyok olyan, mint ő! Hiszen ország-világ számára evidens, te pedig a legjobban tudod, hogy ő milyen bűnös. Mint egy falat kenyér kell neki ez a vámszedő. Hiszen a bűnös ember – vélt vagy valós – mocskossága mellett ő mindenképpen tisztának tűnik. A vámszedő az ő ragyogó önarcképének sötét háttere.

Luther itt, Wittenbergben 1530-ban prédikált erről az emberről. „Nagy szent farizeusnak” nevezte őt, ami máris jelzi, hogy a maga kora egyháza képmutatóit látja az ő személyében. Ilyen erős szavakkal prédikált Luther: „[a farizeus] óriási önimádatában felemelte tekintetét, és hányingert kapott a szegény vámszedőtől, annyira kéjelgett abban, hogy körüludvarolja Istent...” (LVM 6,401) Luther jól ráta-pint a lényegre. Magukat oly kegyesnek tartó emberek sokszor tényleg hányingert kapnak a bűnösök és nyomorultak láttán. Felfordul a gyomruk, ha hajléktalanokkal, idegenekkel, fogyatékkal élőkkel találkozunk.

Ebben az imádságnak nevezett monológban folyamatosan egyes szám első személyben beszél a farizeus: „én böjtölök... én adok tizedet...” A rövid két mondatban összesen ötször szerepel az „én” személyes névmás. A görög szövegben ez az *egó*. A farizeus imája nem Istenhez szól, hanem az egója körül forog. Az imából teljességgel kimarad Isten és kimarad a másik ember. Ismét Luthert idézem, amikor ő kora farizeusairól szól: „Attól még az ördögnél is jobban övják magukat, hogy odamenjenek egy szegény esendő bűnöshöz, és intsék vagy megjobbítsák őt” (LVM 6,402). Bármennyire is kegyesnek tűnik az ilyen ima, valójában az nagyon is kegyetlen.

Korunk farizeusa talán nem a böjtöt és nem a tizedet emlegeti imádságnak hitt monológjában, hanem ilyen büszke jelentéseket ad: „Ennyi és annyi templomot építék, ezt és azt a projektet indítom utnak, ilyen és olyan diakóniai munkát végzek, ebben és abban a tévé-műsorban szerepelek rendszeresen. Vagy éppen így dicsekszik: a szószéken most igazán kivágtam a rezet. Azt mondták rólam: „minden szava aranyat ér”, prédikációmra megint sokan megtértek, amúgy is két végén égetem a gyertyát, húsz éve nem voltam szabadságon...”

Lássuk azért most a másik embert: hogyan imádkozik a vámszedő? Róla azt mondja Jézus, hogy „távol áll”. Tudja, hogy neki nem szabad előre mennie a jámborok közé, ő meg kell, hogy álljon a pogányok udvaránál. Mellét verve így imádkozik: „Légy irgalmas nekem, bűnösnek”. Egészen rövid ez az imádság. Mint ahogy számos újszövetségi imádság rövid: „Segíts rajtunk, elveszünk!”, „Hiszek, légy segítségül hitetlenségemen!”, „Én Uram és én Istenem!” A vámszedő imádságának az alanya már nem az ember, hanem Isten. Irgalmat kér Istentől. Az irgalmas Istent keresi, ahogy Luther is tette reformátorrá formálódásának kezdetén: „Hogyan találok irgalmas Istent?” Ez a XXI. század emberének kérdése is, kiegészítve egy másikkal: „Hogyan találok irgalmas felebarátot?”

Példázata végén Jézus egy sajátos helycserére utal: „Aki magát felmagasztalja, megaláztatik. Aki magát megalázza, felmagasztaltatik”. Ez a frappáns mondat az evangéliumban és annak hatástörténetében számos formában szerepel. Most – Magyarország nemzeti ünnepe utáni napokban, amikor az államalapító királyunkra emlékeztünk – Szent István királynak a fiához intézett híres intelmeire utalok, ahol ezt olvassuk: „Tartsd mindig eszedben, hogy minden ember azonos állapotban születik, és hogy semmi sem emel fel, csakis az alázat,

semmi sem taszít le, csakis a gőg és a gyűlölség”. A bölcs király örökségét politikusoknak és egyháziaknak, vezetőknek és kisembereknek egyaránt örizniük kell. Semmi sem emel fel, csakis az alázat, semmi sem taszít le, csakis a gőg és a gyűlölség.

Mindez olyan egyszerűnek tűnik. A bökkenő ott van, hogy idővel újabb helycsere történhet. Annyira azonosulunk a vámszedővel és olyan választékosan ítéljük el a farizeust, hogy farizeus vámszedők leszünk. Sok évvel ezelőtt hittanból írtam dolgozatot egy evangélikus gimnáziumban. Az A csoporttól ezt kérdeztem: Hogyan imádkozott a farizeus? Legtöbbször helyesen válaszoltak: „Hálát adok, hogy nem vagyok olyan, mint ez a vámszedő”. A B csoport kérdése ez volt: milyen szavakkal imádkozott a vámszedő? Egy diák ezt írta: „Hálát adok, hogy nem vagyok olyan, mint ez a farizeus...” Na, puff neki.

Gondoljuk meg, nem csúszunk-e bele ilyen hibába.

A jézusi példázat vámszedője tudja, hogy ő bűnös. Se pénze, se rangja, se társadalmi kapcsolatai nem érnek semmit. Talán ezt mondja: „Bizony, koldus vagyok, ez az igazság”.

Egyszer eljön az igazság pillanata, amikor nem a vélt vagy valós teljesítményünk számít, hanem egyedül Isten irgalma, amely minket elfogad. A XIX. és XX. század ellentmondásos alakja I. Ferenc József. Az ő temetéséről szól a korabeli tudósítás. Az uralkodó koporsóját fátylas kísérettel viszik a temetkezésül szolgáló kriptához. Ott a főudvarmester botjával megkopogtatja a tölgyfakaput, mire a kapucinusok rendházfőnöke kiszól belülről:

- Ki az?

- *Őfelsége, I. Ferenc József, Ausztria császára, Magyarország királya kér bebocsáttatást.*

- *Ignosco, nem ismerem – mondja a hang.*

Másodszor is kopogtatás, kérdés, büszke válasz, majd az elutasítás: Ignosco, nem ismerem! Harmadszor is kopog az udvarmester, majd hangzik a kérdés:

- Ki az? Ki kíván bebocsáttatást?

A főudvarmester válaszol:

- *Bocsássatok be a mi bűnös testvériünket, Ferenc Józsefet!*

Erre aztán már kinyílik a kapu.

Szép ez az elbeszélés, remélem, hogy így történt. Ugyanakkor ne várjuk meg halálunk óráját, hogy ott más nevezzon minket egyszerű, bűnös testvérnek. Tudjunk imádságunkban őszintén így könyörögni: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Pál apostol is így vallott: „a bűnösök között első vagyok én” (1Tim 1,15). Ha önteltség helyett ilyen alázattal élünk ebben a világban, akkor személyes példaadásunk nyomán talán sokan tudják ugyanígy megvallani bűneiket, letenni terheiket, és egyre többen állunk majd ott, a templom hátsó felében. Látszólag távol, valójában nagyon közel. Távol a tömegektől, ám közel Isten szívéhez. Ha egyre többen állnak, állunk majd a bűnvallóknak ebben a közösségében, akkor talán megvalósul az, amit Bonhoeffer az ő Etikájában vizionált. Ott ugyanis azt vallja, hogy az egyház az a hely, ahol a bünyelismerés valóságos lesz. Ő sajátos módon így fogalmaz, hogy a Napnyugatnak meg kell vallania Jézus Krisztustól való elpártolását. Ebben a bonhoefferi bűnvallásban egyebek mellett ilyen mondatok szerepelnek:

„Az egyház megvallja, hogy igehirdetése [...] nem volt kellően meggyőző és nyílt. Megvallja féltékenységét, a nehézségek előli kibúvásokat, veszedelmes engedményeit. Gyakran megtagadta őrállói és vigasztalói feladatát. Ezáltal a kivetettektől és megvetettektől többször megtagadta a kötelező könyörületet. Néma maradt, amikor kiáltania kellett volna, mert az ártatlanok vére az égre kiáltott. [...] Vétkesé vált Krisztus leggyengébb és legkiszolgáltatottabb testvéreinek vére hullásában. [...] Az egyház megvallja, hogy jogtalanul biztonság, nyugalomra, békére, birtokra, megbecsülésre áhítozott és így az emberek mohóságát nem fékezte, hanem előmozdította. [...] Saját elnémulása folytán vétkes lett az egyház a felelősségteljes cselekvés, a helytállás bátorságának és elszántságának elvesztésében: nem volt kész szenvedni azért, amit helyesnek ítélt.”

Lehet folytatni ezt az imádságot. Németül és magyarul, ki-ki a maga helyzetében. Ott kell állnunk a templom hátsó udvarában. Távol, és mégis közel.

Jézus példázata szerint csak az igazul meg, aki erre a bűnvallásra képes. Bonhoeffer prófétikus módon azt is mondja, hogy csak a kereszt gyalázatát is vállaló és a vétkeinket magára vevő Krisztussal azonosuló egyház igazulhat meg, és újulhat meg „a Krisztustól elpártolt Napnyugat” az egyház hite által.

Ezért immár korántsem csak önmagunkért viselünk felelősséget, hanem más bűnösökért is, a magunk egyházáért és ezért a Krisztustól távolodó kontinensért, Európáért is.

Kedves Testvérek!

Jézus példázata szerint tehát csak az igazul meg, aki bűnösnek vallja magát, és irgalomért könyörög. Nem dicséretért, földi vagy mennyei elismerésekért, hanem kegyelemért imádkozik.

Megigazulásunk hit által, kegyelemből történhet csak. *Sola gratia!*

Ámen.

Székesfehérvár Megyei Jogú Város Önkormányzat Közgyűlése Pro Civitate díjjal tüntette ki Bencze András, gyülekezetünk lelkészét

A díj átadásakor elhangzott méltatáson kívül, melyet ezen írásunkban is szó szerint idézünk, álljon itt Kiss László felügyelő köszöntése:

Ünnep a Városházán

2017. augusztus 20. napján Székesfehérváron az Ünnepi Díszközgyűlést a Városháza Dísztermében tartották meg. Ezen alkalommal adták át a Székesfehérvár Megyei Jogú Város Önkormányzata által alapított „Díszpolgári” és „Pro Civitate” díjakat városunkban azon személyeknek, akik a társadalmi vagy gazdasági élet különböző területein Székesfehérvárért és annak polgáraiért huzamosabb időn át szolgáló kiemelkedő tevékenységet végeztek. Nagy öröm számunkra, hogy Bencze András lelkészünk is a kitüntetettek között volt. Jó néhányan a gyülekezetünkől igyekeztek bepréselődni és helyet találni a teremben. Az Ünnepi Díszközgyűlés dr. Cser-Palkovics András polgármester úr köszöntőjével kezdődött, majd egy népi együttes gyönyörű dalai hangzottak el. Az adományozott Díszpolgári címek átadására került sor először, melyet hárman kaptak meg. Ezt követően Bencze András lelkészünk látható meghatottsággal vette át a kitüntető „Pro Civitate” díjat polgármester úrtól. Elhangzott, tevékenységének méltatása, melyet e cikkben szeretnék teljes egészében közreadni. Istennek adunk hálát azért, hogy 31 éve a gyülekezetben végzett áldott, odaadó szolgálatát, és a városban végzett társadalmi munkáját a városunk vezető testülete is elismerte a kitüntető címmel. A gyülekezet nevében szeretnék a díjhoz gratulálni, sikereket és áldást kérni további életére és szolgálatára.

Most álljon itt az Ünnepi Díszközgyűlésen, a díj átadásakor elhangzott méltatás:

Bencze András lelkész, püspökhelyettes 31 éve szolgálja a székesfehérvári evangélikus közösséget. A család példája és életformája irányította a lelkési hivatás felé, a szolgálatban jelenleg is meghatározó szerepet játszanak felesége, valamint gyermekei. Karizmatikus személyiség, a városban jól működő „ökumené” elkötelezett híve. 1990 és 2000 között zsinati tag, majd 2006-ig az egyházmegye esperese volt, az elmúlt évben a Reformáció Emlékévé Előkészítő Bizottságban működött közre. Életpályája a közösség szolgálata és megerősítése jegyében telt és telik, a lelkési indulástól megfogalmazott hitvallása is – mely szerint „Jó Jézus körül összegyülekezni!” – a közösségépítést jelöli meg célként. Amíg a gyülekezetnek nem volt saját otthona, házi bibliaórákat szerveztek, ma már több mint harminc munkatárssal dolgoznak együtt, a hittanórákon kívül több mint tíz közösséget működtetve. Szolgálatának ideje alatt megnövekedett az evangélikus közösség létszáma és aktivitása: megerősödött a szóránymunka, felépítették a gyülekezeti házat

– amely gyakran ad helyet kiállításoknak, irodalmi esteknek –, a templom megújult, orgonát építettek, létrehozták a jelentős szociális munkát végző Egymásért Élni Alapítványt, és családi napközit is indítottak. 2003-ban otthont adtak a IV. Országos Evangélikus Találkozóknak, valamint finn és német testvérgyülekezetekkel ápolnak kapcsolatot. A közösségért és a közösségben végzett munkájában mindig a derűvel és vitalitással végzett személyes lelkigondozás áll az első helyen.

Kiss László felügyelő

A minden, az minden!

*"Minden gondotokat őreá vessétek" 1 Pét 5,7.
"Minden lehetséges a hívőnek" Mk 9,23
"Mindenre van erőm a Krisztusban" Fil 3,20
"Mindenért hálát adjatok" Ef 5,20*

*Minden gondomat rád vethetem.
Nem csak az apró-cseprő gondokat,
a nagyobbakat is.
Nem csak a nagyokat, nehezeket,
a legkisebbeket is!
Mert a minden, az minden!*

*És minden lehetséges, ha hiszek.
Lehetetlen, megoldhatatlan,
Elérhetetlen nincsen!
Mert a minden, az minden!*

*És Tebenned mindenre van erőm.
Mindenre, sokra, kevésre,
szűkölködéssre és bővülködésre...
Testvérek terhet vállamra vennem,
Teeléd vinnem!
Mert a minden, az minden!*

*S mindenért hálát adhatok.
Derűs napok, borús napok,
Örömök, szenvedések...
Mindet azért adod,
Hogy cél felé segítsen.
Mindenért háláéneket mondhatok.
Mert a minden, az minden!*

Túrmezei Erzsébet

A Teremtés Hete

„A világot és minden benne levő dolgot teremtő Isten nem lakik kézzel épített templomban, hiszen Ő a mennynek és földnek Ura.” (Apostolok cselekedetei: 17/24)

A magyar keresztény egyházak – így az evangélikus egyház – körében pár éves kezdeményezés, hogy szeptember-október hónapok folyamán ökumenikus módon ünnepeljük meg a **TEREMTÉS HETÉT**. Így próbálunk fokozott figyelmet fordítani és embertársaink figyelmét felhívni a **teremtett világ** védelmére.

Az idei évben a Teremtés Hete ünneplése 2017. szeptember 24. és október 1. között lesz.

Mi emberek, teremtett voltunknál fogva – a teremtmények közül – a legnagyobb felelősséggel tartozunk az **Isten teremtetten** világnak.

Elsődleges kötelességünk e teremtett világ védelme, flórájának és faunájának megőrzése, óvása. Ezért nem önmagunk javára, hanem a **Krisztusi tanítás** szerint elsősorban valamilyen embertársunk érdekében kell kiállnunk.

A 2016. június 8-9-én tartott 3. Tihanyi Vallásközi Konferencia az alábbi Nyilatkozatot tette közzé a „**Közös gondolkodásunk az ember és a környezet egységéről**” - címen.

Részletek a Nyilatkozatból:

a természeti környezet közjő, az egész emberiség öröksége és mindenki felelősséggel tartozik érte,

az emberi létezés három, egymással szorosan összefüggő alapvető kapcsolaton, az **Istennel, a felebaráttal és a földdel való kapcsolaton alapszik**, nem a többi teremtménytől elkülönítve, hanem gyönyörű egyetemes közösséget alkotunk a világ többi teremtményével,

a fogyasztás, pazarlás és környezetkárosítás üteme meghaladta bolygónk lehetőségeit,

a mostani **életmódunk** nem tartható fenn, mert ez csak **katasztrófához vezet**,

nem beszélhetünk fenntartható fejlődésről a nemzedékek közötti szolidaritás nélkül,

a környezet pusztulása, valamint az emberi és etikai hanyatlás szorosan összefügg,

törekedjünk az ökológiai egyensúly különböző szintjeinek visszaszerzésére, melyek:

belső kapcsolat önmagunkkal,

szolidaritás másokkal,

természetes viszony minden élőlényvel,

lelki kapcsolat Istennel.

A Teremtés Hetének fontosságát kiemelve, befejezésül álljon itt Nobel-díjas, világhírű tudósunknak, **Szent-Györgyi Albert**nek idevonatkozó imádsága:

Ötödik ima: A Föld

Uram!

Ezt a gyönyörű Földet adtad otthonunknak, mélyébe mérhetetlen kincset rejtettél, képessé tettél, hogy megértsük művedet, megkönnyítsük munkánkat, száműzzük az éhséget és betegséget.

Mi kiássuk a kincseket, hogy azokat eltékozzoljuk,

belőlük a pusztítás félelmetes eszközeit faragjuk, hogy azokkal leromboljuk, mit más ember épít, míg azok ellenem nem fordulnak és elpusztítanak engem és gyermekeim.

Uram!

Engedd, hogy társaid legyünk az alkotásban, megértsük és megszépítsük a Te kezded munkáját, hogy ez a mi bolygónk a békesség, a bőség, a boldogság és szépség biztos otthona lehessen. Ámen

Némedi Zoltán

Az orgonáról

Az Evangélikus Képeskönyv felállítása alkalmával dr. Cser-Palkovics András polgármester megerősítette a város önkormányzatának elhatározását, hogy az evangélikus templom 2006-ban elkezdett orgonáját befejezi. Ezzel a nettó 30 millió forintos beruházással szeretne a város tárgyi emléket állítani a reformációnak, amely városunk történetében is jelentős szerepet játszott, és játszik ma is. Ezúton is köszönetet mondunk polgármester úrnak és Székesfehérvár Önkormányzatának ezért a megtisztelő szándékért.

Jelenlegi állapotában orgonánk az istentiszteletek szolgálatára teljesen alkalmas. A befejezéssel pedig olyan hangverseny-orgonát kapunk, amelyet a városban ez idő tájt egyetlen egyet sem találhatunk. Tehát a kész orgona nemcsak a gyülekezet igényeit elégíti majd ki, hanem alkalmas lesz arra, hogy orgonakoncerteket rendezzünk templomunkban. Jól illeszkedhet az orgonaépítés az „Európa Kulturális Fővárosa” cím elnyeréséért folytatott előkészületekbe.

Mégis, elsősorban a reformációnak akar emléket állítani ez az orgona. A reformáció a templomból – az egyházi közösségből – indult, és áthatotta az egész európai kultúrát. Ugyanígy ez az orgona is a templomban áll majd, de az egész város életét gazdagítja. Ahogyan a reformáció az egész társadalmat megmozgatta – művészek, filozófusok, uralkodók, és egyszerű emberek egyaránt választ kerestek a reformáció által felvetett kérdésekre, és hozzátették saját értékeit a reformáció ügyéhez, ugyanúgy célunk, hogy az orgonaépítés is társadalmi összefogással menjen végbe. Ezért nyilvános gyűjtést indítunk az evangélikus templom orgonájának befejezésére.

Mivel gyülekezetünk tagjai az orgona első ütemének finanszírozásában jelentősen kivették részüket, elsősorban a vállalkozókat és a cégeket szeretnénk megszólítani, gyülekezeti tagjainkat pedig kérni arra, hogy vállalkozó ismerőseiket biztassák adakozásra. Nem az összeg nagysága, hanem a felajánlás, a társadalmi összefogás igazi célunk ezzel a gyűjtéssel.

Az adományokat akár a város, akár a gyülekezet számlájára be lehet fizetni a cél megjelölésével. Az adakozók nevét megörökítjük az Orgonakönyvben és az orgonára elhelyezendő táblán is.

„Szolgálatomban Jézus Krisztust követem, hogyan Őröla a Szentírás és Hitvallásaink bizonyosságot tesznek”

Az egyházi tisztségviselők esküjéből választott idézet, egy a 2007. év 4. számában elindított sorozatnak a főcíme, motója. A sorozatot most a a Fehérvárcsurgói Evangélikus Leányegyházközség presbitereinek bemutatkozásával folytatjuk. (Ezek a bemutatkozó írások, egyben a Hírmondóban már fehérvárcsurgói sorozatnak számító „Csurgói szeglet” írásainak is tekinthetők.)

Most következzen Szabó Attila és Szabó Attiláné Orsi presbiterek bemutatkozása:

Bemutatkozunk... Szabóék

(Szabó Attila gondnok, Szabó Attiláné Orsi pénztáros)

*„Atyám mind máig munkálkodik, ezért én is munkálkodom.”
János 5,17*

Így, a presbiterek sora végén, ketten mutatkozunk be. Ennek az az oka, hogy 28 éve, mikor először megpillantottuk egymást, azóta elválaszthatatlanok vagyunk. Ha valaki lát bennünket a templom vagy a gyülekezeti ház körül tévkenykedni, a boltba menni vagy egy programon részt venni, megmosolyog minket, hogy „kísérgetjük egymást”.

1971-ben születtem. Édesapám, apai nagyanyám és nővére voltak evangélikusok a családban. Kislány koromban nagymamám vitt a templomba magával, ahol sokat unatkoztam, de az énekek mindig magukkal ragadtak. Esténként kértem őt, hogy az esti imádság mellett énekeljünk el valamelyik vasárnap hallott éneket is.

Alsósként jártam hittanra. Bencze András, mint ifjú lelkész vezetett be engem a gyülekezet akkori életébe. Ott is sokat énekelünk, András gitározott, sok szép történettel lettem gazdagabb, mikor az Újszövetséget tanulmányoztuk.

Aztán személyes okokból eltávolodtam a gyülekezettől és csak fiatal asszonyként kerültem újra a közelébe.

Attila római katolikus. Buzgó katolikusként elsóáldozott, bérnállkozott és ministránsként is szolgált a csurgói katolikus gyülekezetben, azonban ahogy én, ő is eltávolodott a közösségtől, melynek oka a sorozatos pap váltás és munkába állás volt.

1996-ban megszületett fiunk, Bálint és szeretnénk volna megkereszteltetni. Így kerestük meg Bencze Andrást, aki vállalta

a feladatot. Mi pedig fogadalmat tettünk. Én befejezem a bibliai tanulmányaimat, konfirmálok, Attilával pedig ezek után áldást kérünk a további életünkre.

Ez így is történt. 2000-ben konfirmáltam Szabik Károly beosztott lelkész ideje alatt, 2001-ben pedig a 10. házassági évfordulónkon áldást kaptunk házasságunkra. Ekkor már presbiterként szolgáltam a gyülekezetben.

2006-tól 2011-ig Attila segédgondnoki tisztséget töltött be, én pedig jegyző lettem. 2012 óta, amikor is az aznapi választás napján elhunyt Kozma Imre bácsi a tiszteletbeli gondnokunk, férjem vette át a gondnoki teendőket, én pedig Kis Anikótól a pénztárosi, könyvelési feladatokat. Azóta is folyamatosan dolgozunk nagy szeretettel a gyülekezetért.

Attila szakmája erősáramú berendezés szerelő és PLC programozó, de ha valakire lehet azt mondani, hogy ezermester, akkor rá biztosan. A 2012-ben felújított templomunk belső munkáinak oroszlán részét, – a kőműves és festő munkákat kivéve – ő végezte. A lambériázást, a dobogó, ambó elkészítését, a padlózat felújítását, a padok rendbetételét asztalos segítségével, stb. Nekem csak a pénzt kellett biztosítanom és tartani a létrát.

Az 1999/43-as temetői törvény és kormányrendelet szigorú ellenőrzése hozta a feladatot, hogy a temetőgondnokságot is elvállalja Attila. A munkát itt is megosztjuk. Az ügyviteli rész, papírmunka az enyém, a fizikai teendők pedig a páromé.

A lelkészlakást sok éve már vendégházként működteti a presbitérium. Sok vendég, kiránduló, család és gyülekezeti csapat, hittantáboros fordul meg nálunk. Emiatt vagy e célból igyekszünk az épületet karbantartani, újítgatni. Megragadunk minden pályázati lehetőséget, segítséget, hogy szebbé, otthonosabbá tegyük a házat és környezetét. Itt is közösen végezzük a takarítást, fűnyírást, de laminált parkettáztunk, villanyt szereltünk, festettünk, mázoltunk és most zuhanyzót fogunk építeni és taposózunk is hamarosan.

Amit nagyon szeretek, az a látogatások. Bencze Andrásal közösen látogatjuk a gyülekezeti tagjainkat. Kísérőként mindig nagy örömet okoz, hogy jó hangulatú beszélgetéseken vehetek részt, mélyebben megismerhetem a gyülekezetünk tagjait.

11 éve készítem a Csurgói Gyülekezeti Hírmondót. Úgy hívjuk, hogy a HÍRMONDÓ „csurgai kistestvére”. Ezzel a kis hírlevéllel tájékoztatjuk a tagjainkat a mögöttünk álló eseményekről és az előttünk álló feladatokról, programjainkról.

A presbitériumunk nagyon jól működik. Tulajdonképpen 4 család működteti a gyülekezetet. Füziék, Molnárék, Pijákék és Szabóék. Ezek a nagyszerű emberek mutatkoztak be Önöknek itt a Hírmondó oldalain a hónapok során. Ők azok, akik azon fáradoznak, hogy ez a kis leányegyházközség megmaradhasson a maga önállóságában, anyaegyházközségünk szárnyai alatt.

Kérjük az olvasókat, hogy hordozzanak minket imádságban. Köszönjük szépen!

**Szabó Attila presbiter
Szabó Attiláné Orsi presbiter**

**„Menj és nézd meg, jól vannak-e
testvéreid és a nyáj!” (1Móz. 37,14)**
(Kirándulás a kelenföldi gyülekezetbe)

Június tizenharmadikán, a gyülekezet nyugdíjas klubja kirándulást szervezett a kelenföldi gyülekezetbe, az ő meghívásukra. A kirándulásra mi is meghívást kaptunk a férjemmel, amit köszönettel elfogadtunk.

Mi nem vagyunk a nyugdíjas klub tagjai, de kedves meghívások révén több alkalommal vettünk már részt általuk szervezett programokon. Több alkalommal tartottunk már kisebb ismertető előadást is a klubban.

Ragyogó meleg nyári nap volt, ami a hangulatot is jellemezte. Barátságos, kedves fogadás után rögtön asztalhoz ültünk. dr. Blázy Árpádné, Márta lelkeszőnő imádsága után nagyon finom süteményekkel, gyümölcszel kényeztetettük magunkat. A kellemes, laza beszélgetést rövidre kellett fogni, mert egy komoly bejelentésre, kérésre került sor. Jó András és családja missziós küldetésbe utazik Dél-Indiába. Angelika, a család női tagja személyesen mondta el, hogy milyen komoly feladatra vállalkoznak. Egy bentlakásos iskolába mennek, ahol a feladatuk hindu, buddhista, muszlim és keresztény gyerekek oktatása, nevelése lesz. Akaratuk, lelkesedésük megvan hozzá, anyagi hozzájárulást, segítséget kérnek. Összefogásra van szükség. Örömmel értesültünk arról, hogy azóta már a négyfős család el is utazott. Nem volt pusztába kiáltó szó a kérésük. Az Úr legyen velük ezen az úton, adjon nekik erőt, egészséget, hogy az elképzelésük sikerüljön, mellyel nagy örömet okoznak sok rászorulóknak!

Mi a saját gyülekezetünkben folyó szolgáltatokról tartottunk rövid ismertetőt.

A kellemesen indult program után sietve indultunk a Nemzeti Múzeumba. A sietés végig vonult az egész napon, ami kicsit rontott a nagyszerű programok nyújtotta örömeinken. „Ige – idők” kiállítást néztük meg, ami Reformáció 500 emlékévé tiszteletére jött létre. A tárlatvezető Zászkaliczky Zsuzsanna művészettörténész, múzeumpedagógus volt. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy fantasztikus, magas színvonalú tárlatvezetés volt. Szívesen hallgattuk volna sokkal tovább, mint amennyi idő jutott rá. A kiállítás, mint látvány is lenyűgöző. Az egész ország területéről gyűjtötték össze a felbecsülhetetlen értékeket. Bár bemutatott tárgyakban bővelkedik, az **Ige-idők** nem protokoll kiállítás, és szerencsére a szenzációhajász műfaját is széles ívben elkerüli: ráébreszt, hogy a reformáció nem kisajátítható, hanem közös kincsünk. Mindannyiunké. Hála Istennek! Erről a „helyről” is jó szívvel ajánlom mindenkinek a kiállítás megtekintését. Hozzáteve, hogy 70 év felett ingyenes, nyugdíjasoknak 700.- Ft. a belépő.

Ahogy már említettem, sietni kellett az ebédre, ami finom volt, és „belefért” egy rövid beszélgetés is. Vendéglátóink délutáni programra invitáltak bennünket, amit nem tudtunk elfogadni. A meleg, a sok szép program lefárasztott bennünket, így a hazaindulást választottuk. A felvetett program jó indulás egy következő látogatásra, de úgy gondolom, ezt megelőzi a kelenföldiek Székesfehérvárra történő látogatása. Igazán szép emlékként maradt meg bennünk ez a fiatalosan lendületes (nyugdíjas klub kirándulásáról beszélünk), színvonalas, nyárinédító program.

Prépost Károlyné, Judit

Konfirmáció

A konfirmáció latin szó: megerősítést jelent. Kérjük Istent, erősítse meg hitünket. Megerősítjük a hitvallást, amelyet szüleink tettek nevünkben keresztelésünkkor, és a gyülekezet megerősíti, hogy hozzá tartozunk.

Egyházunk rendje szerint 12 éves kor után kerülhet legkorábban sor a konfirmációra. Mióta iskolában választható tantárgy a hit- és erkölcstan, azóta gyülekezetünkben a nyolcadik osztályos gyermekeket hívjuk konfirmációra. A konfirmációs oktatás alatt összefoglaljuk mindazt, amit addig tanultunk hit- és erkölcstan órákon, választ keresünk azokra a kérdésekre, amelyek ebben a korban érintenek minket. Így ebben a tanévben is várjuk azokat, akik 13. évüket betöltötték, és szeretnék konfirmálni. A felkészítőket előre láthatóan szerdánként 16,30-kor tartjuk.

Vannak többen, akiknek iskolás korukban elmaradt akár konfirmációjuk, akár keresztelőjük. Őket is hívogatjuk alkalmainkra. Az „Elmaradt hittanórák” kör ebben a tanévben az Ágostai Hitvallás (1530) cikkeit olvassa. Ezek a cikkek alkalmasak arra, hogy hitünk alapjait végiggondoljuk ezeken keresztül. Előzetes terveink szerint november végére felkészülhetünk a keresztelese illetve konfirmációra. Természetesen van mód arra is, hogy külön beszélgetéseket folytassunk, hogy meg tudjuk beszélni személyes kérdéseinket, gondolatainkat.

A 2017-es évben az alább felsorolt hat fiatal testvérünk konfirmált: Halenár Ákos, Hegedűs Bence, Kuti Nikolett, Soós Benedek, Schmidt Ádám, Végvári Gyöngyvér.

Az én igém

Várva vártam az Urat, s ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. (Zsolt 40:2)

Ezt az igét pár éve olvastam, mikor nagyon szomorú voltam.

A Biblia itt nyílt ki, és ez az ige nagyon megfogott. Megnyugvást adott, s ez után sokszor elolvastam ezt. Ha bárki megbánt, vagy bármilyen történik, Istenre mindig számíthatok. Istent ebben az igében jónak és öröknek és igazságosnak ismertem meg. Ő mindig segít, ha bajban vagyok.

Az emberektől való félelem tört vet, de aki bíz az Úrban, kiemeltetik. (Péld 29:25)

Engem ehhez az ígéhez az köt, hogy mindig is félttem az emberektől. A véleményük, és amit mondtak, befolyásolták életem, döntéseim. De mióta közelebb kerültem Istenhez, többet imádkozom, és megpróbálok Vele teljesen őszinte lenni. Azóta a félelem kisebb lett. Tudom, hogy bízhatom Istenben, és hogy Ő mindig itt volt, van és lesz nekem, és ez az érzés biztonságot ad. Neki bármit elmondhatok, és mellette kezdem megtalálni önmagam. Ez az ige számomra kifejezi, hogy nem szabad félnem az emberektől, mert Isten mindig velem van.

Mit várok a konfirmációtól?

Kezdetben két ok miatt szerettem volna konfirmálni. Az egyik a rettentő nagy félelem volt attól, hogy meghalok. Szerettem volna minél közelebb kerülni Istenhez, és erős hittel feldolgozhatnám a félelmem. A második ok anya volt. Mindig is szerettem volna, hogy konfirmáljak, és szerettem volna látni, hogy büszke rám. Most úgy érzem, hogy mindkét „célom” sikerül, és hitem is napról napra erősebb.

Gyülekezetem

Apukám evangélikus, és anyukámmal úgy döntöttek, hogy evangélikusnak keresztelek meg. Én nem szerettem jobban sem az evangélikus egyházat, sem a református egyházat, mindkettőbe azért megyek, hogy Jézussal találkozzam.

A gyülekezet nekem nagy családot jelent. Jó nézni, mennyien hisznek Istenben!

Nincs különösebb tervem a gyülekezettel kapcsolatban. Szeretnék ide járni istentiszteletre, és szeretném, hogy majd az én gyerekeim is evangélikus legyenek. Már, ha itt fogok élni.

Az ökumenikus kórus ünnepei a „Reformáció 500” alkalmával

Nagy és felelősségteljes feladat előtt áll az Ökumenikus Kórus, benne gyülekezetünk kórusa.

Október 9-én, hétfőn 19 órakor a Vörösmarty Színházban kórushangverseny lesz az Alba Regia Szimfónikus Zenekar kíséretével és Medveczky Ádám vezényletével.

A műsor összeállításában szerepel J.S.Bach: 80. Kantátája (Ein feste Burg ist unser Gott – Erős vár a mi Istenünk), Gárdonyi Zoltán: Ne csüggedj el, C.Francis: Tóka Szabolcs: Szívből köszönöm Uram, Mendelssohn: 42. Zsoltár feldolgozása, valamint Mendelssohn: V. Reformáció szimfóniája.

Énekes szólisták: Bányai Júlia, Kneuser-Herdliczka Klára, Somogyi Balázs, Tarnai Dávid.

A kórus fennállása óta az első alkalom lesz, hogy ilyen nagyszabású műveket énekel szimfónikus zenekar kíséretében. Sok próbát és nagy odafigyelést kíván minden kórustagtól a felkészülés során. Ugyanakkor a művek gyönyörűsége minden fáradságért kárpótol, amint egyre jobban megismerjük őket, annál szívesebben énekeljük.

Erre a hangversenyre mindenkit szeretettel hívunk, felejtetetlen élményben lesz része. Nem csak protestáns hallgatót várunk, bárki számára nyitott a nézőtér.

Az Ökumenikus Kórus a nyár folyamán lemezfelvételt készített a reformáció 500. évfordulójára. Hamarosan megjelenik a lemez és ezt az alkalmat lemezbemutatóval ünnepeljük **november 4-én (szombaton) délután 5 órakor** a Szechenyi úti református templomban. Vezényel Dóczy István, orgonán közreműködik Tóka Szabolcs orgonaművész.

A lemezen szereplő művek megtanulását segítette, hogy az Ökumenikus Kórusnak lehetősége volt pályázati pénzből június 16-18-ig Révfülöpre eljutnia. A napi többszöri intenzív próbák, beszélgetések, kirándulás összetartozóvá tette a különböző felekezeti embereket. Az ottlétünket zenés áhítattal fejeztük be, ami a kórustagok közreműködésével – igehirdetés, imádság, gyülekezeti énekek kórusművekkel – valósult meg. Ritka, felemelő érzés volt ezen az alkalmon részt venni.

Az említett lemezbemutatóra szintén várjuk a hallgatóságot, gyülekezetünk tagjait, ismerőseket, barátokat.

„Mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket, énekeljétek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak.” (Ef 5,19)

Csekéné Bányai Erzsébet kórusvezető

Elmaradt hittanórák

Évek óta ez a neve a felnőttek – többnyire dolgozók – beszélgető körének. Elmaradt – mondjuk, mert sokaknak gyermekkorukban valóban kimaradtak a hittanórák. Ám ezek a beszélgetések mélyebbre vezetnek egy gyermekbibliakörnél. Hitvilágunk egy-egy szeletét vesszük górcső alá. Ebben a munkaévben először a Reformáció 500. évfordulójára is tekintettel az Ágostai Hitvallás cikkeit olvassuk végig. Az Ágostai Hitvallás – egyházunk egyik legmeghatározóbb hitvallása – 1530-ban született, az Augsburgi Birodalmi gyűlés számára írta Philipp Melancthon annak igazolására, hogy az evangélikus tanítás nem tér el az ősegyház tanításától. Ennek a Hitvallásnak első szakaszát megtaláljuk a Gyülekezeti Liturgikus Könyvben.

Mivel ez a Hitvallás evangélikus tanításunk összefoglalása, ezért kiválóan alkalmas arra is, hogy felnőtt keresztesre illetve konfirmációra felkészüljünk segítségével. Senkit ne tartson vissza az, ha nem érzi magát kellően felkészültnek – Jézus követésében mindannyian tanítványok vagyunk. Együtt lehetőségünk lesz újra végiggondolni hitünket. Az „Elmaradt hittanórák” időpontját még most alakítjuk ki – a lelkészi hivatalban lehet arról érdeklődni.

Reformáció

Ebben az évben ünnepeljük a Reformáció 500. évfordulóját. Sok alkalommal ünnepeltünk mi is, és sok alkalmat szervezett egyházunk – és különleges programokat hirdetett meg az állami Reformáció Bizottság is. Ez utóbbi rendezésében a Papp László Arénában október 31-én, kedden 10 órától közös ünnepséget tartanak. „A protestáns egyházak képviselőivel együttműködve szervezi meg a Reformáció Emlékbizottság az egyik legkiemelkedőbb 2017-es eseményét, az október 31-i, egész napos ünnepi megemlékezést.

A várhatóan 12 ezer ember részvételével zajló rendezvényen kulturális programokkal, ökumenikus istentisztelettel, látványos bemutatókkal, a reformáció évfordulójára összeállított kórossal, valamint közös énekléssel válik az alkalom ünnepélyessé és méltóvá a reformáció örökségéhez. A múlt értékei mentén bemutatásra kerülnek az emlékbizottság kiemelt projektjei is.

Az istentiszteletet és az ünnepi megemlékezést a Magyar Televízió egyenes adásban közvetíti. Ünnepi beszédet mond Orbán Viktor, Magyarország miniszterelnöke.”

Az ünnepségre előzetesen jelentkezni a lelkészi hivatalban lehet. A részvétel lehetőségéről később kapunk tájékoztatást. Tehát a jelentkezés még csak az előzetes tájékozódást szolgálja, hogy – amennyiben jegyet kell rendelni – hány helyre volna szükségünk az egyházközösségben.

Luther rajzfilm 1–5.

A Luther Kiadó kiadásában megjelent a Luther Márton életét feldolgozó 10 részes rajzfilmsorozat első 5 epizódja (DVD).

A *Luther I.* c. színes animációs film Richly Zsolt rendezésében, Lackfi János forgatókönyve alapján készült a reformáció kezdetének 500. évfordulójára. Megvásárolható a keresztyén könyvesboltokban

Ünnepi alkalmak

Szeptember 25.	Hétfő 18 h	Arany János: Toldi estéje – a Frissítő forrás – ünnepi sorozat alkalma a Királykút Emlékházban
Szeptember 29.	Péntek 16 h	A Reformáció történelmi és kulturális öröksége az élő népművészetben c. kiállítást megnyitja Kovács Béla Sándor önkormányzati képviselő, a Reformációi Emlékbizottság elnöke
Október 1.	Vasárnap 10,30 h	Betakarítási hálaadó istentisztelet
Október 9.	Hétfő 19 h	Az Ökumenikus Énekkar koncertje a Vörösmarty Színházban
		Vezényel: Medveczky Ádám, Kossuth-, Liszt Ferenc- és Prima Primmissima díjas karmester
		A koncert a Frissítő forrás reformációi emlékévé alkalma
Október 12.	Csütörtök 18 h	Káli-Sajtos József verseskötetét bemutatja Bakonyi István József Attila-díjas irodalomtörténész
Október 12-15.	Csütörtök-vasárnap	72 óra kompromisszumok nélkül – a keresztyén fiatalok önkéntes tevékenysége
Október 14.	Szombat	Országos evangélizáció – Budapest-Deák téri Evangélikus templomban
Október 15.	Vasárnap 9 h	Családi istentisztelet a gyülekezeti teremben
Október 28-30.	Szombat-hétfő 18 h	A Frissítő forrás – reformációi emlékévé előadás-sorozata a Barátság házában. Az előadások a családi élet területeiben nyújtanak segítséget.
		szombat – a gyermeknevelésről
		vasárnap – a házastársi kapcsolatról
		hétfő – a családi pénzkezelésről, gazdálkodásról
Október 31.	Kedd 10,30 h	Reformációi istentisztelet
	Kedd 18 h	Reformációi ünnep
November 1.	Szerda 16 h	Temetői istentisztelet az evangélikus temetőben – Homoksor
November 4.	Szombat 17 h	Ökumenikus Énekkar – lemezbemutató koncert a Széchenyi utcai Református Templomban
November 9.	Csütörtök 18 h	Protestáns hősök 2. kötet – könyvbemutató a gyülekezeti házban
November 26.	Vasárnap 10,30 h	Örök élet vasárnapja, megemlékezés elhunytjainkról

46. zsoltár

Erős vár a mi Istenünk

1A karmesternek: Kórah fiaié. Ének magas hangra.

2Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.

3Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe;

4ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.)

5Egy folyó ágai örvendeztetik Isten városát, a Felségesnek szent hajlékait.

6Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve.

7Népek háborognak, országok inognak, ha az ÚR mennydörög, megretten a föld.

8A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.)

9Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön.

10Háborúkat szüntet meg a föld kerekiségén, fíjat tör össze, lándzsát tördel szét, harci kocsikat éget el.

11Csenedesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld.

12A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.)

CÉGNÉV
EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG
SZÉKESFEHÉRVÁR

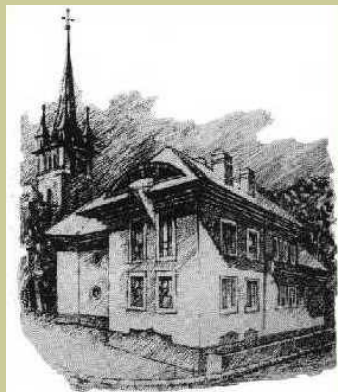

8000 Székesfehérvár
Szekfű Gy. u. 1.

Tel.: (22) 506-677
Fax: (22) 506-678
Mobil: (06) 20 824 3300
E-mail: szfvar@lutheran.hu
Honlap:
<http://szekesfehervar.lutheran.hu>

Bencze András lelkész
Mobil: (06) 20 824 3301
E-mail:
bencze.andras@lutheran.hu

Facebook oldal:
<https://www.facebook.com/SzekesfehervariEvangelikusEgyhazkozseg>

Szeretettel kérjük, támogassa adója 1%-ával egyházunkat és alapítványunkat!

Magyarországi Evangélikus Egyház Technikai száma: 0035

„Egymásért Élni” Alapítvány adószáma: 18480067-1-07

Alapítványunk bankszámlaszáma: 10200232-29375211

Egyházunk bankszámlaszáma: 11736116-20082422

ALKALMAK A GYÜLEKEZETBEN

Az alábbi adatok tájékoztató jellegűek. Kérjük, figyeljék az istentiszteleti és világhálós hirdetéseket.

Istentiszteletek

Székesfehérváron minden vasárnap 10,30 h a templomban, minden vasárnap megterítjük az Úr szent asztalát, az istentisztelettel párhuzamosan **gyerek-istentisztelet** a gyülekezeti teremben

Családi istentisztelet – minden hónapban előre meghirdetett alkalommal

Istentiszteletek a leánygyülekezetben és szóróványainkban

Fehérvárcsurgón minden vasárnapon és ünnepnapok első napján 9 órakor tartunk istentiszteletet. A hónap első vasárnapján úrvacsorával.

Gárdonyban a Bóné Kálmán utcai református gyülekezeti házban minden hó 2. és 4. vasárnapján 9 órakor tartunk istentiszteletet.

Sárosdon a református templomban minden hó 2. és 4. vasárnapján 16 órakor tartunk istentiszteletet.

Istentiszteletek szociális intézményekben

Aranybárka Otthon Gárdony – havonta egy alkalommal megbeszélés szerint

SZIM Otthon Székesfehérvár, Farkasvermi út – havonta egy alkalommal megbeszélés szerint

Rendszeres alkalmak

Hittanórák a gyülekezeti házban – óvodás kortól 14 éves korig – szerda 16,30 h

Ifjúsági óra – péntek 16,30 h

Elmaradt hittanórák – dolgozók beszélgető köre – kedd 18 h

Énekkar – az egyházi kórusmuzsika kedvelőinek – szerda 18 h

Irodalmi kör – közös válogatás az irodalom gyöngyszemeiből havonta egy csütörtök 18 h

Munkatársi megbeszélés – azoknak, akik a gyülekezet életébe aktívan be szeretnének kapcsolódni havonta egy alkalommal csütörtök 17 h

Gyülekezeti bibliaóra – közösen tanulmányozzuk a Bibliát és készülünk a vasárnapi istentiszteletre – kedd 16 h

Imaközösség – az imádság a közösségnek és az egyes embernek is lélegzetvétel, amelyben a Szentlélek teremt közösséget ember és Isten, ember és ember között – szerda 9,30 h

Nyugdíjas klub – életünkről őszintén – minden hó első hétfője 14 h, és hirdetés szerint

Házassági Hétvége Közössége – havonta egy alkalommal megbeszélés szerint

Baba-mama kör – kététhetente kedd 9,30 h-kor a Táviráda u. 31-33-ban Böjtös Attila családjánál

Szolgáló közösségek – amelyekben megtalálhatjuk feladatunkat:

Oltárdíszítők közössége	Szolgálati kör: a templomi istentiszteletek előkészítése, lezárása	Kocztur Klára
Diakóniai csoport	Krízis központban étkeztetés havonta két este	Rumy Imre és Mária
Énekkar – zenei szolgálat	Közös éneklés és zenélés Isten dicsőségére	Csekéné Bányai Erzsébet
Vendéglátó csoport	Szolgálati kör: a gyülekezeti szeretetvendégségek, vendéglátások	Mescha Wilfriedné
Zöld csoport	Kertrendezés, épületgondozás	Vezető Budahegyi Ferenc
Temető fenntartó	Temető gondozása	Nagy Sándor temetőgondnok